www.INN.ir/sport
• پنجشنبه ۲۱ آبان ۱۴۰۵ • ۲ جمادی‌الثانی ۱۴۴۸
• سال سی‌ام • شماره ۸۲۶۲
iranvarzeshii
Iran Varzeshi Newspaper

# ایران ورزشی

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
• سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
• سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
• تلفن: ۱۴-۸۸۵۰۴۱۱۳ • نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳
• چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۰۱۳۰۰ - ۸۸۷۴۶۵۸۳
• امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۲۱۹۵۴
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

## ملوان؛ نمونه‌ای دیگر از تفاوت در کیفیت سفر

نمونه دیگری از این وضعیت را می‌توان در تیم فوتبال زنان ملوان بندرانزلی مشاهده کرد. بر اساس اطلاعات دریافتی، این تیم برای سفر به کرمان و برگزاری مسابقه مقابل خاتون بم، ناچار به استفاده از اتوبوس تا تهران شد و سپس مسیر طولانی تهران تا کرمان را با قطار طی کرد؛ سفری که مجموعاً حدود ۴۰ ساعت به طول انجامید.

این شیوه اعزام، پرسش مهمی را درباره استانداردهای سفر در فوتبال زنان مطرح می‌کند: آیا تیم مردان ملوان نیز برای سفر به شهری مانند کرمان باید چنین مسیر طولانی و فرسایشی را با اتوبوس و قطار طی کند؟ آیا چنین سطحی از امکانات حمل‌ونقل و کیفیت سفر برای تیم‌های مردان نیز پذیرفتنی است؟

موضوع تنها تفاوت میان هواپیما، قطار و اتوبوس نیست؛ بلکه تفاوت در سطح توجه به سلامت، آسایش و کرامت ورزشکاران است. بازیکنی که قرار است در یک رقابت حرفه‌ای به میدان برود، باید از شرایط استاندارد برای رسیدن به محل مسابقه برخوردار باشد. سفرهای طولانی و فرسایشی، به‌ویژه در صورت نبود برنامه‌ریزی مناسب، می‌تواند آمادگی جسمانی، کیفیت عملکرد و سلامت ورزشکاران را تحت تأثیر قرار دهد.

### نکته روز

## حادثه اتوبوس زیرذره‌بین وزارت ورزش

سکینه ناصری‌مقدم، معاون ورزش بانوان اداره کل ورزش و جوانان خوزستان، با تشریح اقدامات انجام‌شده پس از حادثه واژگونی اتوبوس تیم بسکتبال آکادمی سحر، از پیگیری وضعیت مصدومان، هماهنگی برای ارائه خدمات درمانی و تأمین محل اسکان اعضای تیم در اهواز خبر داد. ناصری‌مقدم با بیان این مطلب در ادامه توضیح داد: «از زمان اطلاع از وقوع حادثه، هیأت پزشکی ورزشی، هیأت بسکتبال و کارکنان اداره کل ورزش و جوانان استان پیگیری وضعیت آسیب‌دیدگان را آغاز کردند و تلاش شد اقدامات درمانی و حمایتی لازم در سریع‌ترین زمان ممکن انجام شود.»

وی با اشاره به وضعیت بازیکنان آسیب‌دیده افزود: «تعدادی از بازیکنان پس از انجام معاینات پزشکی و دریافت خدمات درمانی به‌صورت سرپایی ترخیص شدند. برای اسکان اعضای تیم در اهواز نیز هتل تختی در نظر گرفته شد تا شرایط لازم برای استراحت و پیگیری وضعیت درمانی آنها فراهم باشد.»

معاون ورزش بانوان اداره‌کل ورزش و جوانان خوزستان ادامه داد: «افرادی که در شهرستان حضور داشتند، ابتدا به‌صورت موقت اسکان داده شدند و پس از آن به اهواز انتقال پیدا کردند تا روند رسیدگی به وضعیت آنها با هماهنگی بیشتری دنبال شود.»

ناصری‌مقدم همچنین از پیگیری مسئولان ورزشی استان و کشور برای رسیدگی به شرایط اعضای تیم خبر داد و گفت: «مدیرکل ورزش و جوانان خوزستان، مدیرکل ورزش و جوانان تهران، رئیس فدراسیون پزشکی ورزشی و دیگر مسئولان مرتبط پیگیر وضعیت مصدومان بودند و هماهنگی‌های لازم برای ارائه خدمات درمانی و حمایت از اعضای تیم انجام شد.»

### دستور فوری وزیر برای رسیدگی به مصدومان

در پی وقوع سانحه واژگونی اتوبوس تیم بسکتبال سحر آکادمی در مسیر بازگشت از آبادان به تهران، احمد دنیامالی، وزیر ورزش و جوانان، دستور پیگیری فوری وضعیت بازیکنان و اعضای کادر این تیم را صادر کرد.

بر اساس این دستور، رؤسای فدراسیون‌های پزشکی ورزشی، بسکتبال و مدیرکل ورزش و جوانان استان خوزستان موظف شدند ضمن پیگیری وضعیت مصدومان، هماهنگی‌های لازم را با مراکز درمانی برای ارائه خدمات پزشکی و درمانی به آسیب‌دیدگان انجام دهند.

### سؤال روز

پشت‌پرده اعزام پرحاشیه تیم بسکتبال بانوان آکادمی سحر

## جان بازیکنان قربانی بی‌تدبیری مدیریتی

واژگونی اتوبوس تیم بسکتبال بانوان آکادمی سحر، تنها یک سانحه جاده‌ای نبود؛ این اتفاق، پرده از چالش‌های مدیریتی، مالی و اخلاقی برداشت که ریشه‌های آن را باید فراتر از شرایط جاده‌ای و آب‌وهوایی جست‌وجو کرد. در حالی که وزارت ورزش برای پیگیری وضعیت مصدومان و تامین هزینه‌های درمان آنها وارد عمل شده است، پرسش اصلی متوجه مدیران باشگاه آکادمی سحر است: چه تصمیم‌هایی زمینه‌ساز این سفر پرخطر شد و چرا ایمنی بازیکنان در اولویت برنامه‌ریزی آنها قرار نگرفت؟

پس از واژگونی اتوبوس تیم آکادمی سحر، وزارت ورزش با دستور احمد دنیامالی، وزیر ورزش، پیگیری وضعیت مصدومان و تأمین هزینه‌های درمان آنها در بیمارستان‌های اهواز را در دستور کار قرار داد.

این اقدام حمایتی، ضرورتی انسانی و قابل تقدیر است، اما نباید مسئولیت اصلی مدیران باشگاه را در قبال شرایط اعزام تیم و تصمیم‌های اتخاذشده به حاشیه ببرد.

حمایت از ورزشکاران مصدوم، وظیفه‌ای جداگانه از بررسی عملکرد مدیرانی است که مسئولیت برنامه‌ریزی و فراهم کردن شرایط ایمن سفر را بر عهده داشته‌اند. اکنون انتظار می‌رود مدیران آکادمی سحر درباره جزئیات تصمیم‌های خود، به‌ویژه نحوه تأمین وسیله نقلیه، زمان حرکت و شرایط اعزام تیم، توضیحی روشن و مستند ارائه کنند.

یکی از مهم‌ترین ابهام‌های این ماجرا به وضعیت مالی و مدیریتی باشگاه بازمی‌گردد. روایت‌های مطرح‌شده از داخل تیم حاکی از آن است که آکادمی سحر حتی امکان تأمین هزینه اقامت شبانه بازیکنان را نداشته و در پی لغو بلیت قطار، تصمیم گرفته است اعضای تیم را نیمه‌شب و در شرایط جوی نامساعد با اتوبوس راهی مقصد کند.

اگر این روایت‌ها تأیید شود، باید پرسید چرا مدیران باشگاه پیش از اعزام، برای چنین شرایطی برنامه جایگزین و ایمنی در نظر نگرفته بودند؟ محدودیت‌های مالی، هر اندازه جدی باشند، نمی‌توانند توجیهی برای به خطر انداختن سلامت ورزشکاران باشند. مسئولیت انتخاب شیوه سفر و اطمینان از ایمنی آن، پیش از هر چیز بر عهده مجموعه‌ای است که تصمیم به اعزام تیم گرفته است.

بازخوانی حوادث جاده‌ای ورزشکاران و خلأ پاسخگویی در اعزام تیم‌ها

# جان ورزشکاران قربانی صرفه‌جویی مصلحتی

**می‌دهد که این اتفاق، حلقه‌ای از زنجیره‌ای طولانی از تصمیم‌ها و رویه‌های ساختاری است که در آنها، ایمنی و سلامت ورزشکاران، بویژه دختران نوجوان و جوان، بارها در برابر ملاحظات مالی، نبود برنامه‌ریزی جایگزین و خلأ نظارتی قربانی شده است. به واسطه اهمیت موضوع سلامت ورزشکاران، مربیان و عوامل اجرایی باشگاه‌ها در جریان سفرهای بین شهری بایستی دستورالعمل اجرایی و پروتکل‌های ایمنی روشنی تدوین شود تا تمامی باشگاه‌ها با به کارگیری و اجرای آن از بروز حوادث تلخ این چنینی جلوگیری کنند. در ادامه، نمونه‌های مستند این الگو و مؤلفه‌های مشترک آنها بررسی می‌شود.**

### گزارش ویژه

محمدرضا رحیم‌پور
خبرنگار

**واژگونی اتوبوس تیم بسکتبال آکادمی سحر در آبان ۱۴۰۵، اگرچه به‌تنهایی سانحه‌ای دلخراش است، اما اولین نمونه از اتفاقات تلخ رخ‌داده در ورزش ایران نیز محسوب نمی‌شود. مرور موارد مشابه در سال‌های اخیر نشان**



عکس: آکادمی سحر

## خروج مینی بوس دانش‌آموزان فوتبالیست از جاده در ملایر (آذر ۱۴۰۴)

**ورزشکاران درگیر:** یک تیم فوتبال باشگاهی دانش‌آموزی که برای شرکت در مسابقات عازم همدان بود.
**شرح رویداد:** مینی‌بوس حامل این دانش‌آموزان از جاده خارج شد و سانحه آفرید. هشت مصدوم برای ادامه درمان به بیمارستان منتقل شدند و پنج نفر دیگر نیز در محل به‌صورت سرپایی تحت درمان قرار گرفتند.
مشابه مورد شهرستان دیر، (که در ذیل اشاره شده) روابط عمومی آموزش‌وپرورش شهرستان ملایر نیز اعلام کرد که «هیچ‌گونه اعزامی از سوی آموزش‌وپرورش شهرستان ملایر انجام نشده و اعزام مربوط به یک تیم فوتبال باشگاهی بوده است.» تکرار این موضع‌گیری نشان می‌دهد که ابهام در تعیین متولی مسئول ایمنی سفرهای ورزشی دانش‌آموزی، یک مشکل ساختاری است، نه اتفاقی استثنایی.

## سفر زمینی پرخطر شناگران رده‌های پایه به ازبکستان (شهریور ۱۳۹۶)

این مورد، اگرچه به وقوع سانحه منجر نشد، اما الگوی ذهنی تصمیم‌گیرندگان ورزشی را به‌خوبی آشکار می‌کند. در شرایطی که تنها چند روز از تصادف اتوبوس حامل دانش‌آموزان نخبه و جان‌باختن تعدادی از آنها گذشته بود، فدراسیون شنا برای اعزام تیم‌های رده‌های سنی به ازبکستان، مسیری را طراحی کرد که شامل پرواز به مشهد، سپس پرواز به تاجیکستان و در ادامه سفر زمینی با اتوبوس به ازبکستان بود. این تصمیم در شرایطی اتخاذ شد که افکار عمومی همچنان تحت‌تأثیر تصادف اتوبوس دانش‌آموزان قرار داشت. پس از انتقادها، مسئولان فدراسیون «موضوع سفر زمینی تیم‌ها را منتفی اعلام کردند»، اما طرح چنین گزینه‌ای در وهله اول نشان می‌دهد که سفر زمینی طولانی و پرخطر برای ورزشکاران جوان، در محاسبات مدیریتی یک گزینه پیش‌فرض است، نه تصمیمی استثنایی و دور از تصور.

## سفرهای اجباری زمینی تیم‌های ملی در شرایط خاص (۱۴۰۵-۱۴۰۴)

در پی شرایط خاص کشور در ماه‌های اخیر، تیم‌های ملی ایران در چند رشته ورزشی ناچار به انجام سفرهای زمینی طولانی و طاقت‌فرسا شدند. تیم ملی فوتبال برای برگزاری دیدارهای دوستانه، مسیر زمینی تهران- تبریز و سپس تبریز- وان ترکیه را پشت سر گذاشت. تیم ملی بسکتبال نیز پس از دیدار مقابل اردن، به‌دلیل لغو پروازها، «یکی از عجیب‌ترین و سخت‌ترین مسیرهای بازگشت در تاریخ ورزش ایران» را تجربه کرد. این موارد، اگرچه ناشی از شرایط اضطراری بیرونی بودند، اما نشان می‌دهند که سازوکارهای جایگزین و برنامه‌های پیش‌بینی‌شده برای سفرهای ورزشی در ایران به‌صورت نظام‌مند وجود ندارند و در شرایط خاص، تنها گزینه باقی‌مانده، تحمیل سفرهای زمینی طولانی به ورزشکاران است. چرا این حوادث تکرار می‌شوند؟ مرور این نمونه‌ها، چند الگوی تکرارشونده را آشکار می‌کند.

**اولویت هزینه بر ایمنی**

در ماجرای آکادمی سحر، لغو قطار، مسئولان را با این انتخاب روبه‌رو کرد که یا هزینه اقامت شبانه در هتل را بپردازند یا تیم را در نیمه‌شب با اتوبوس به تهران اعزام کنند. انتخاب گزینه دوم، آن هم در جاده‌های بارانی و با راننده‌ای که به گفته پدر یکی از مصدومان خواب‌آلود بوده است، نشان می‌دهد که صرفه‌جویی مالی بر سلامت ورزشکاران اولویت داشته است.

**خلأ نظارتی و فرار از مسئولیت**

در موارد دیر و ملایر، نهادهای آموزشی به‌سرعت اعلام کردند که «اعزام از سوی ما نبوده» و تنها وسیله نقلیه را در اختیار متقاضیان قرار داده‌اند. در ماجرای آکادمی سحر نیز پس از واژگونی اتوبوس، پرسش «چه کسی پاسخگوست؟» بی‌پاسخ روشن ماند. هیچ نهاد مشخصی خود را متولی نظارت بر استانداردهای سفرهای ورزشی نمی‌داند و در نتیجه، تصمیم‌های پرخطر بدون هیچ‌گونه بازدارندگی تکرار می‌شوند.

**نقص فنی و رانندگی پرخطر به‌عنوان علل مستقیم**

در دیر، نشانه‌هایی از نقص سیستم ترمز وجود داشت؛ در مورد واترپلو، سرعت غیرمجاز عامل واژگونی اعلام شد؛ و در ماجرای آکادمی سحر، سفر شبانه در شرایط بارانی با اتوبوسی انجام شد که پس از سانحه، رانندگان آن تلاش کردند با گل‌مالی روی لوگو، هویت شرکت مالک را پنهان کنند. این موارد نشان می‌دهد که کنترل کیفیت ناوگان حمل‌ونقل و بررسی صلاحیت رانندگان در سفرهای ورزشی، به‌صورت نظام‌مند با ضعف روبه‌روست.

**پیامدهای نامتناسب با مسئولیت**

در شرایطی که در واژگونی اتوبوس تیم واترپلوی دختران دو مسافر جان باختند و چند ورزشکار دچار شکستگی شدند و در ماجرای آکادمی سحر، یک بازیکن ۱۵ ساله با قطع شریان‌های پا و خطر قطع عضو روبه‌رو است، هیچ گزارش مستندی از محکومیت حقوقی یا انتظامی پایدار برای تصمیم‌گیرندگان این سفرها در دسترس نیست. هزینه‌های درمان، از جمله ۵۰۰ میلیون تومان پرداختی خانواده یکی از مصدومان آکادمی سحر برای جراحی صورت، بر دوش خانواده‌ها و نهادهای حمایتی قرار می‌گیرد، نه مقصران احتمالی.

آنچه از کنار هم قرار گرفتن این موارد به دست می‌آید، ضرورت تغییر نگاه به ایمنی سفرهای ورزشی است؛ موضوعی که نباید به تصمیم‌های مقطعی یا واکنش‌های پس از وقوع سوانح محدود بماند. حفاظت از جان ورزشکاران، بویژه نوجوانانی که برای حضور در رقابت‌ها راهی سفر می‌شوند، باید بخشی جدایی‌ناپذیر از مسئولیت نهادهای ورزشی باشد. این مسئولیت با تعیین ضوابط روشن برای حمل‌ونقل، نظارت بر اجرای آنها و مشخص شدن پاسخگوی هرگونه تخطی معنا پیدا می‌کند. واژگونی اتوبوس آکادمی سحر بار دیگر نشان داد که هزینه نادیده گرفتن این الزامات را نه تصمیم‌گیرندگان، بلکه ورزشکاران و خانواده‌هایشان می‌پردازند. اکنون اهمیت این اتفاق در آن است که سرنوشت آن به انتشار چند خبر، ابراز تأسف و پیگیری‌های کوتاه‌مدت محدود نشود و به نقطه آغازی برای اصلاح رویه‌هایی تبدیل شود که امنیت ورزشکاران را در حاشیه قرار داده‌اند.





**آکادمی سحر خود را تنها تیم خصوصی حاضر در جمع چهار تیم برتر بسکتبال زنان معرفی می‌کند؛ مجموعه‌ای که به گفته مسئولانش، بدون دریافت بودجه دولتی و با سرمایه شخصی اداره می‌شود**



## واژگونی مینی بوس دختران فوتسالیست دیر (تیر ۱۴۰۵)

**ورزشکاران درگیر:** اعضای یک باشگاه فوتسال دخترانه در شهرستان دیر استان بوشهر، شامل دانش‌آموزان مدرسه فوتبال.
**شرح سانحه:** مینی‌بوس حامل این دختران در مسیر اعزام به شهرستان جم برای برگزاری یک مسابقه دوستانه واژگون شد. در این اتفاق، ۲۵ نفر مصدوم شدند که سه نفر از آنها در بیمارستان بستری شدند و ۲۲ نفر به‌صورت سرپایی تحت درمان قرار گرفتند.
**علت اعلام‌شده و ابهام در مسئولیت:** پلیس راه استان بوشهر، تخطی از سرعت مطمئنه را علت اولیه واژگونی اعلام کرد، اما منبع دیگری از نقص فنی در سیستم ترمز به‌عنوان عامل آن خبر داد. ابهام مهم‌تر، به مسأله مسئولیت‌پذیری نهادی بازمی‌گردد. رئیس آموزش‌وپرورش شهرستان دیر تصریح کرد که «این برنامه ارتباطی با آموزش‌وپرورش نداشته و این نهاد تنها در پاسخ به درخواست ارائه‌شده، وسیله ایاب‌وذهاب را در اختیار متقاضیان قرار داده است و مسئولیت برگزاری برنامه ورزشی را برعهده ندارد.» این اظهارات، الگویی از فرار از پاسخگویی را نشان می‌دهد که در آن، هیچ نهادی خود را متولی نظارت بر ایمنی سفر نمی‌داند.

## واژگونی اتوبوس تیم واترپلوی دختران آذربایجان غربی (بهمن ۱۴۰۳)

**ورزشکاران درگیر:** تیم واترپلوی دختران استان آذربایجان غربی در رده سنی زیر ۲۰ سال که برای حضور در مرحله نهایی لیگ کشور عازم اصفهان بودند.
**شرح سانحه:** اتوبوس حامل این تیم در محور ارومیه - اصفهان، در محدوده دلیجان، دچار سانحه و واژگون شد. از میان ۱۴ عضو تیم حاضر در اتوبوس، دو دختر دچار شکستگی پا شدند و تحت عمل جراحی قرار گرفتند؛ یک نفر از ناحیه مهره‌های گردن آسیب دید و یک نفر دیگر نیز از ناحیه سر مصدوم شد. شدت این واژگونی به‌حدی بود که دو نفر از مسافران مرد غیرورزشی که پشت سر راننده نشسته بودند، جان خود را از دست دادند.
**علت اعلام‌شده:** تخطی راننده از سرعت مطمئنه به‌عنوان علت سانحه اعلام شد. این مورد نشان می‌دهد که حتی در سفرهای بین‌شهری تیم‌های رده‌های پایه که با اتوبوس‌های عمومی یا اجاره‌ای انجام می‌شوند، استانداردهای ایمنی جاده‌ای به‌طور جدی رعایت نمی‌شود و ورزشکاران جوان در معرض مستقیم خطرات جانی قرار می‌گیرند.

### ذره‌بین

از مجوز لیگ برتر تا ناتوانی در تأمین هزینه هتل

## تبعیضی که سلامت ورزشکاران زن را نشانه گرفته است

واژگونی اتوبوس تیم بسکتبال آکادمی سحر، بار دیگر ضعف‌های ساختاری در مدیریت و نظارت بر ورزش حرفه‌ای زنان را به مرکز توجه آورده است؛ حادثه‌ای که پرسش‌های مطرح‌شده درباره آن، فراتر از وضعیت فنی اتوبوس و علت وقوع سانحه است.

یکی از مهم‌ترین این پرسش‌ها، تناقض میان صلاحیت مالی باشگاه‌ها برای حضور در بالاترین سطح رقابت‌های کشور و ناتوانی احتمالی آنها در تأمین ابتدایی‌ترین هزینه‌های سفر و اقامت ورزشکاران است.

آکادمی سحر خود را تنها تیم خصوصی حاضر در جمع چهار تیم برتر بسکتبال زنان معرفی می‌کند؛ مجموعه‌ای که به گفته مسئولانش، بدون دریافت بودجه دولتی و با سرمایه شخصی اداره می‌شود.

اما اگر مشکلات مالی باشگاه مانع تأمین هزینه یک شب اقامت در هتل شده و بازیکنان به همین دلیل ناچار به سفر شبانه زمینی شده باشند، پرسشی جدی مطرح می‌شود: چنین مجموعه‌ای با چه سازوکاری و بر اساس چه معیارهایی مجوز حضور در لیگ برتر را دریافت کرده است؟

حضور در لیگ برتر، تنها به معنای برخورداری از توان فنی برای رقابت با سایر تیم‌ها نیست.

باشگاه حرفه‌ای باید توان تأمین حداقل الزامات حضور در مسابقات را نیز داشته باشد؛ از پرداخت تعهدات قراردادی گرفته تا فراهم کردن شرایط ایمن برای رفت‌وآمد و اقامت بازیکنان.

نمی‌توان از مجموعه‌ای انتظار داشت در سطح اول ورزش کشور فعالیت کند، اما برای تأمین هزینه‌های اولیه سفر تیم خود با مشکل مواجه باشد.

سازمان لیگ بسکتبال نیز همواره بر ضرورت بررسی وضعیت مالی تیم‌ها و مشخص بودن شرایط حامیان مالی تأکید داشته است. ثبت قرارداد بازیکنان و اجرای تعهدات مالی باشگاه‌ها نیز بخشی از همین فرآیند محسوب می‌شود. بنابراین، خصوصی بودن یک باشگاه یا اتکای آن به سرمایه شخصی، به‌تنهایی نمی‌تواند جایگزین برخورداری از پشتوانه مالی پایدار شود. اگر معیار صدور مجوز، تنها حضور در مسابقات و تکمیل مدارک اداری باشد، سلامت و امنیت ورزشکاران در جریان رقابت‌ها با چه تضمینی همراه خواهد بود؟

مشکلات مالی در بسکتبال زنان نیز به آکادمی سحر محدود نمی‌شود. پیش از این، تیم‌های دیگری نیز با مشکلات مالی و حتی ناتوانی در تأمین هزینه سفرهای پایان فصل مواجه بوده‌اند. فعالان این رشته نیز بارها نسبت به نبود بودجه مستقل و مشخص برای بسکتبال زنان انتقاد کرده‌اند. این موارد نشان می‌دهد که موضوع تنها به عملکرد یک باشگاه مربوط نیست و ساختار تأمین مالی و نظارت بر تیم‌های زنان نیز نیازمند بازنگری است.







## مجوز حرفه‌ای بدون تضمین حداقل امکانات؟

حادثه آکادمی سحر و نمونه‌هایی مانند سفر تیم فوتبال زنان ملوان، یک مسأله مشترک را برجسته می‌کند؛ فاصله میان عنوان حرفه‌ای باشگاه‌ها و امکاناتی که در عمل در اختیار ورزشکاران قرار می‌گیرد.

صدور مجوز حضور در لیگ برتر نباید تنها به بررسی صلاحیت فنی، ثبت‌نام و تکمیل مدارک محدود شود. توانایی مالی باشگاه برای تأمین هزینه‌های جاری، فراهم کردن سفر ایمن، اقامت مناسب و اجرای تعهدات قراردادی باید بخش جدایی‌ناپذیر فرآیند ارزیابی باشد. همچنین باید مشخص شود در صورت بروز مشکلات مالی یا ناتوانی باشگاه در تأمین حداقل امکانات، کدام نهاد مسئول پیگیری و جلوگیری از به خطر افتادن سلامت بازیکنان است.

فدراسیون‌ها و سازمان‌های لیگ نیز نمی‌توانند مسئولیت خود را به صدور مجوز و برگزاری مسابقات محدود کنند. نظارت مستمر بر شرایط اعزام تیم‌ها، تعیین حداقل استانداردهای سفر و ارزیابی توان مالی باشگاه‌ها باید در دستور کار این نهادها قرار گیرد؛ به‌ویژه در رشته‌هایی که ورزشکاران نوجوان و جوان نیز در ترکیب تیم‌ها حضور دارند.

آنچه ورزش زنان را با چالش مواجه کرده، تنها کمبود بودجه یا تفاوت در امکانات نیست؛ بلکه نحوه تعریف استانداردهای حرفه‌ای و میزان پایبندی به آنهاست.

باشگاهی که مجوز حضور در بالاترین سطح رقابت‌های کشور را دریافت می‌کند، باید توانایی تأمین حداقل امکانات لازم برای حفظ سلامت ورزشکاران خود را داشته باشد.

اگر یک تیم برای تأمین هزینه یک شب اقامت با مشکل مواجه است یا بازیکنانش ناچارند برای رسیدن به محل مسابقه، مسیرهای طولانی و فرسایشی را پشت سر بگذارند، باید درباره معیارهای صدور مجوز و کیفیت نظارت بر عملکرد باشگاه‌ها پاسخ روشنی ارائه شود. در غیر این صورت، مجوزهای لیگ برتر تنها تأییدی اداری بر حضور تیم‌ها خواهند بود؛ بدون آنکه تضمینی برای برخورداری ورزشکاران از ابتدایی‌ترین حقوق حرفه‌ای‌شان وجود داشته باشد.